

ganske nødvendigt, hvis man, som det ærede Medlem — eller maaske det var et andet æret Medlem — forleden Dag krævede, at Dommerpladserne udelukkende eller i hvert Fald i det væsentlige skulde besættes med tidligere Sagførere. (Afbrydelse). . . Jeg beder undskyldte, det var altsaa et andet æret Medlem, der krævede dette. Naar Lønningerne ikke forhøjes af det Hensyn, vil man selvfølgelig kunne se, hvilket jeg betragter som meget heldigt, enkelte dygtige og særlig fremragende Sagførere, som ere i Stand til at hæve sig over Penge-spørgsmaalet, søge Dommerembeder og faa dem, men man vil ikke komme til at opleve, at det sker i noget større Maal.

Det ærede Medlem følte sig ikke tilfredsstillt ved den Tanke, at Øvrighedsfuldmægtige kunde vedblive at have privat Praksis efter det ny System. Jeg deler ikke hans Opfattelse. Jeg ser ikke, at den Omstændighed, at en Mand kan faa en Panteattest eller et Dokument tinglæst lidt før eller lidt senere, er af saa stor Betydning, at man af den Grund skulde udgive mellem 100,000 og 200,000 Kr. aarlig yderligere end ellers fornødt af Statskassen til denne Reform. Forholdet er desuden det, at, hvis en Øvrighedsfuldmægtig viser sig partisk paa disse eller andre Omraader, vil der kunne klages til Amtmanden eller til Justitsministeren, de fornødne Remedier findes ad denne Vej, og ad denne Vej skaffes lige Ret og Kaar for alle. Ganske anderledes er det med den Anke, der er rejst mod Dommerfuldmægtige, gaaende ud paa, at de ved Afsigelse af Domme og Kendelser kunne begunstige dem, de ville begunstige dem, de privat staa i Forbindelse med. Dette er noget, der ikke er noget Middel imod, idet det altid er umuligt at udgranske, af hvilken indre Grund en Dommer har afsagt de Domme, han har forfattet. Det forekommer mig, at kunne vi blot naa at komme bort fra, at Dommerfuldmægtige have privat Praksis, vil det store og det, som man i Virkeligheden har lagt an paa i dette Spørgsmaal, være vundet. Ganske vist ville Sagførerne omkring i Provinserne ikke være i saa Henseende bedre stilled end nu, men af Hensyn til dem kan man ikke gaa til denne større Udgift. Dog, som jeg allerede forleden Dag nævnede, enhver Sagfører, der nu virker, har, da han gik ind i sin Virken, vidst, at han gik ind i denne Konkurrence.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet om en Omordning af den militære Retspleje. Jeg skal dertil blot sige, at

det forekommer mig ogsaa at være et af de Spørgsmaal, man ikke skulde blande ind i Forhandlingen om den foreliggende Reform. Jeg tror, at der kan være Vanskeligheder nok endda. Jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen); efterhaanden som Arbejdet paa denne Reform skrider frem, vil faa at se, at Vanskelighederne ere adskilligt større, end han nu synes at ville forestille sig. Jeg tror ikke, man skal drage et Spørgsmaal som dette ind i hele denne Reform af den ganske simple Grund, at, naar vi have faaet Reformen, og det viser sig, at man kan komme igennem med Spørgsmaalet om at lægge civile Sager mod militære og borgerlige Straffesager mod militære under civile Domstole, have vi hele Apparatet i Orden, og saa vil det forholdsvis gaa meget let. Hvis man nu tager dette Spørgsmaal og maaske ved Siden deraf en Række andre særlige og ny Spørgsmaal op, tror jeg, man kun skaber Vanskeligheder paa Reformens Vej.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipson) var lidt fortrydelig over, at jeg havde mindet ham om den Overenskomst, som omtrent ved Aar 1860 blev sluttet mellem Københavns Kommune og Staten, vedrørende Politiet. Det ærede Medlem sagde, at han erindrede den saa saare vel. Jeg beder om Undskyldning, jeg fik det Indtryk, at den var gledet helt hen i Baggrunden af hans Hukommelse, og fandt det derfor rigtigt at minde om den. Det ærede Medlem har ikke Ret, naar han mener, at min Omtale af denne Overenskomst stod i Strid med selve det Forslag, her foreligger. Thi naar det i det foreliggende Forslags § 85 hedder: „Med Hensyn til Politiets Ordning af Virksomhed i København forbliver det indtil videre ved de nugældende Bestemmelser“, ligger der i dette Ord „indtil videre“ paa ingen Maade, at denne Overenskomst om Udgiftsforholdet skal revideres; at det kun er den, der skal gælde indtil videre. Det er selvfølgelig hele Ordningen af Politiet, af Politiets Rammer, Politiets Virksomhed, de Regler, der gælde for det, det er dem, som man ikke i dette Øjeblik har villet optage i Proceskommissionen til Revision, det er dem, der skulle vedblive at gælde indtil videre. — Overenskomsten gælder til evig.

Det ærede Medlem mente, at jeg ikke havde hørt paa hans Udtalelser med den Opmærksomhed, som jeg til fulde erkender, at de fortjente. Jeg tør sige, at jeg hørte paa det ærede Medlems Udtalelser med